

Dosarul nr. 3ra-601/19

prima instanță: Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești (Igor Botezatu)

instanța de apel: Curtea de Apel Comrat (Afanasii Curdov, Liudmila Caraianu, Grirori Colev)

ÎNCHEIERE

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului depus de Nina Nezalizova,
în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Nina Nezalizova împotriva Primăriei municipiului Comrat și
Primarului municipiului Comrat, intervenient accesoriu Cancelaria de Stat a
Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ și obligarea
achitării indemnizației unice pentru obținerea dreptului la pensie pentru limită de
vârstă,

împotriva deciziei din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat, prin care
s-a admis apelul depus de Nina Nezalizova și s-a casat hotărârea din 26 aprilie
2018 a Judecătoriei Comrat, sediul Vulcănești, și s-a emis o hotărâre nouă prin care
s-a respins acțiunea depusă de Nina Nezalizova, ca fiind neîntemeiată,

constată:

La 09 iunie 2017, Nina Nezalizova a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Primăriei municipiului Comrat și Primarului municipiului Comrat cu
privire la contestarea actului administrativ și obligarea achitării indemnizației
unice pentru obținerea dreptului la pensie pentru limită de vârstă.

În motivarea acțiunii a invocat că, în perioada 19 mai 1997 – 19 februarie
2007 a activat în funcția de judecător la Judecătoria Comrat, iar din data de 28
decembrie 2015 și până în prezent activează ca jurist în cadrul Primăriei
municipiului Comrat.

Astfel, având în vedere că, funcția deținută este una publică, în luna mai 2017
a obținut dreptul la pensie pentru limită de vârstă, iar la 24 martie 2017, s-a adresat
Primarului mun. Comrat cu cerere, prin care a solicitat să i se achite indemnizația
unică pentru obținerea dreptului la pensie pentru limită de vârstă, în conformitate
cu art. 42 alin. (3) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică
și statutul funcționarului public.

În cadrul unei discuții, specialistul pentru lucrările de secretariat și serviciului
resurse umane al Primăriei mun. Comrat i-a comunicat că, indemnizația unică în
conformitate cu art. 42 alin. (3) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008, nu poate fi

achitată pentru perioada de activitate a reclamantei în funcția de judecător, deoarece aceste norme legale nu se aplică judecătorilor, ci doar funcționarilor publici indicate expres în anexa nr. 1.

În acest sens, reclamanta a menționat că, în perioada activității sale în funcția de judecător 1997-2007 a fost în vigoare Legea nr. 443 din 04 mai 1995 cu privire la serviciul public, care a fost abrogată la 01 ianuarie 2009. Astfel, articolul 3 alin. (2) din Legea nr. 443 din 04 mai 1995 prevedea că, normele acesteia se extind asupra judecătorilor, procurorilor, adjuncților și asistenților, ofițerilor de urmărire penală etc. Respectiv, în sensul acesteia, munca în funcția de judecător poartă statut de serviciu public.

Sub acest aspect, articolul 42 alin. (4) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 stipulează că, persoanele care au deținut anterior funcții publice, dar nu s-au folosit de dreptul la indemnizația unică beneficiază de aceasta în cazul reangajării în serviciul public și încetării ulterioare a raporturilor de serviciu sau în cazul pensionării acestora în perioada aflării în serviciul public.

Astfel, reclamanta a relevat că, a prezentat certificat eliberat de Judecătoria Comrat prin care a confirmat faptul că, la demisionare nu i-a fost achitată indemnizația de eliberare din serviciu. Respectiv, a solicitat Primarului interimar al mun. Comrat să i se achite indemnizația unică pentru fiecare an de vechime în muncă în serviciul public și în funcția de judecător.

La 31 mai 2017, Primăria mun. Comrat i-a refuzat în satisfacerea cererii depuse, întemeindu-și refuzul în baza răspunsului Oficiului teritorial Comrat al Cancelariei de Stat, potrivit căruia dreptul la garanțiile sociale menționate în cererea Ninei Nezalizova nu este un drept absolut al unei persoane și este valabil pe parcursul perioadei de valabilitate a unui act legislativ care acordă un astfel de drept. Având în vedere că, actul legislativ prin care judecătorii au fost echivalați cu persoanele care dețin funcția publică s-a abrogat, iar în prezent judecătorii au statut de persoană care dețin funcție de demnitate publică, prevederile articolului 42 alin. (4) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 nu sunt aplicabile. Prin urmare, vechimea în funcția de judecător pentru perioada mai 1997 – februarie 2007 nu poate fi inclusă în calculul indemnizației unice în mărime de 15% din salariul lunar de funcție, pentru obținerea dreptului la pensie pentru limită de vârstă.

La 02 iunie 2017, Ninei Nezalizova i-a fost eliberată Dispoziția nr. 108 din 30 martie 2017 emisă de Primarul mun. Comrat „privind achitarea indemnizației unice”, prin care s-a dispus, în legătură cu ieșirea la pensie, achitarea indemnizației unice în mărime de 15% din salariul lunar de funcție pentru un an întreg de vechime în muncă în funcția publică în funcția de jurist al Primăriei mun. Comrat.

În atare circumstanțe, reclamanta a invocat că nu este de acord cu poziția Primăriei mun. Comrat, cu referire la răspunsul Oficiului teritorial Comrat al Cancelariei de Stat. Or, funcția de judecător, care a deținut-o în perioada anilor 1997-2007, se considera funcție publică în sensul articolului 3 alin. (2) din Legea nr. 443 din 04 mai 1995. Respectiv, abrogarea Legii nr. 443 din 04 mai 1995 nu atrage după sine și nulitatea efectelor care le-a produs în timp ce era în vigoare, inclusiv și faptului că în perioada valabilității acestei Legi funcția de judecător era una publică.

Prin urmare, având în vedere că la demisionare nu i-a fost achitată indemnizația de eliberare din serviciu, iar în prezent deține funcție publică, reclamanta a considerat că la vechimea în muncă de funcționar public urmează să fie inclusă și perioada în care a deținut funcția de judecător.

Cu titlu subsidiar, reclamanta a evocat că, deoarece angajatorul nu a recunoscut vechimea sa în muncă în funcția de judecător ca fiind în serviciul public, nu i-a acordat suplimentar 5 zile calendaristice de concediu, pentru vechime în muncă în serviciul public mai mult de 10 ani.

În această ordine de idei, reclamanta Nina Nezalizova a solicitat admiterea acțiunii și obligarea pârâtului să emită dispoziția prin care să dispună de a achita Ninei Nezalizova indemnizația unică pentru obținerea dreptului la pensie pentru limită de vârstă în mărime de 15% din salariul lunar de funcție pentru fiecare an deplin de vechime în muncă în funcția publică, inclusiv și în funcția publică de judecător al Judecătorei Comrat din 19 mai 1997 până la 19 februarie 2007; și obligarea pârâtului să emită dispoziție prin care să-i acorde concediu anual plătit de 5 zile calendaristice, ca funcționar public cu vechime în muncă în serviciul public de peste 10 ani.

Prin încheierea protocolară din 06 martie 2018 a Judecătorei Comrat, sediul Vulcănești, s-a atras în proces Cancelaria de Stat a Republicii Moldova în calitate de intervenient accesoriu de partea pârâtului (f.d. 44).

Prin hotărârea din 26 aprilie 2018 a Judecătorei Comrat, sediul Vulcănești, s-a admis acțiunea depusă de Nina Nezalizova; s-a obligat Primăria municipiului Comrat să achite Ninei Nezalizova indemnizația unică pentru obținerea dreptului la pensie pentru limită de vârstă în mărime de 15% din salariul lunar de funcție pentru fiecare an deplin de vechime în muncă în funcția publică, inclusiv și în funcția publică de judecător al Judecătorei Comrat din 19 mai 1997 până la 19 februarie 2007; și s-a obligat Primăria municipiului Comrat să emită dispoziție prin care să-i acorde concediu anual plătit de 5 zile calendaristice, ca funcționar public cu vechime în muncă în serviciul public de peste 10 ani (f.d. 53, 66-71).

Prin decizia din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat s-a admis apelul depus de Primăria municipiului Comrat, s-a casat hotărârea din 26 aprilie 2018 a Judecătorei Comrat, sediul Vulcănești, și s-a emis o hotărâre nouă prin care s-a respins acțiunea depusă de Nina Nezalizova, ca fiind neîntemeiată (f.d. 115, 116-123 recto-verso).

Instanța de apel și-a argumentat concluziile prin faptul că, raporturile de muncă ale reclamantei din funcția de judecător nu au fost încetate în legătură cu demisionarea acesteia, ci prin Decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 987-IV din 19 februarie 2007, în temeiul articolului 25 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului, pentru comiterea unei abateri disciplinare specificate la articolul 22 alin. (1).

Astfel, în sensul articolului 25 alin. (3¹) din Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului, eliberarea din funcție a judecătorului în baza temeiurilor specificate *inter alia* la alin. (1) lit. f) atrage lipsirea de dreptul la indemnizația unică de concediere, prevăzută la art. 26 alin. (3), și la stabilirea pensiei în condițiile art. 32. Judecătorii care cad sub incidența prezentului alineat vor avea dreptul la pensie pentru limită de vârstă conform condițiilor generale stabilite de Legea nr. 156-XIV din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat.

Respectiv, Curtea de Apel Comrat a reținut că, la eliberarea din funcția de judecător Nina Nezalizova nu avea dreptul corespunzător la indemnizația unică de concediere, acest drept nu putea să apară nici în baza articolului 42 alin. (4) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008.

Cu titlu subsecvent, instanța de apel a notat că, obiect al acțiunilor de contencios administrativ îl constituie actele administrative, în speță, însă, reclamanta nu revendică anularea unui act administrativ sau recunoașterea încălcării unui drept al său, adică nu contestă ordinul primarului prin care i-a fost stabilită perioada de concediu sau refuzat în acordarea a 5 zile calendaristice suplimentare de concediu pentru vechimea în serviciul public.

La 04 februarie 2019, Nina Nezalizova a depus recurs împotriva deciziei din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat (f.d. 143-144, 145, 151-152, 153).

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, și anume prevederile articolului 25 alin. (3¹) din Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului. Or, dispozițiile acestei norme nu erau în vigoare la momentul eliberării sale din funcția de judecător, la 19 februarie 2007, deoarece au fost introduse la 05 iulie 2012. Respectiv, acestea nu puteau fi aplicate la judecarea prezentei cauze, deoarece nu au efect retroactiv.

În atare circumstanțe, recurenta a considerat că este lipsită de suport concluzia instanței de apel precum că, odată ce a fost lipsită de dreptul la indemnizația unică la concediere, în temeiul articolului 25 alin. (3¹) din Legea nr. 544 din 20 iulie 1995, în privința Ninei Nezalizova nu sunt aplicabile nici prevederile articolului 42 din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008.

Or, ea nu a fost lipsită de dreptul la indemnizația unică la concediere, deoarece norma articolului 25 alin. (3¹) din Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 nu era în vigoare la momentul eliberării sale din funcție.

Totodată, nici abrogarea Legii serviciului public nr. 443 din 04 mai 1995, conform căreia funcția de judecător era una publică, nu o lipsește de statutul de „funcționar public”, care la deținut pe perioada activității sale în calitate de judecător: 19 mai 1997 – 19 februarie 2007.

Astfel, instanța de apel a interpretat în mod eronat prevederile articolului 42 alin. (4) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008. Or, odată ce nu a beneficiat de indemnizația unică la eliberarea din funcția de judecător, care era funcție publică, Nina Nezalizova este în drept de a beneficia de garanția socială conform articolului 42 alin. (3) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008.

Finalmente, recurenta a menționat că instanța de apel în mod eronat a constatat că, în condițiile speței funcția de judecător este una de demnitate publică. Or, în perioada pertinentă speței era în vigoare Legea serviciului public nr. 443 din 04 mai 1995, conform căreia funcția de judecător este publică.

În această ordine de idei, recurenta Nina Nezalizova a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat, cu menținerea hotărârii din 26 aprilie 2018 a Judecătoriei Comrat, sediul Vulcănești

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În debut, Colegiul consideră oportun de a învedera că, din data de 01 aprilie 2019 a intrat în vigoare Codul administrativ al Republicii Moldova, aprobat prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, fapt ce rezultă din articolul 257 alin. (1) al acesteia.

În această consecvență, este notabil că potrivit articolului 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la

intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Aderent, articolul 195 din Codul administrativ statuează că, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

În această consecvență, se deduce că admisibilitatea recursului depus de Nina Nezalizova împotriva deciziei din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat urmează a fi efectuată conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a Codului administrativ, și anume în conformitate cu normele Codului de procedură civilă.

Astfel, în conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, § 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat a fost comunicată Ninei Nezalizova, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Nina Nezalizova rezultă că, aceasta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

Sub acest aspect, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând

determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Nina Nezalizova nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Alexandru Ipati, reprezentat de avocatul Sergiu Cernomoreț, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Nina Nezalizova a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a declara recursul Ninei Nezalizova împotriva deciziei din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 195, 258 alin. (3) și art. 246 din Codul administrativ și art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se declară inadmisibil recursul depus de Nina Nezalizova împotriva deciziei din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic